

Benedikty Tamás

Eltemettük Hornyik Miklóst

Kedves Jancsikám!*

Ma délelőtt temettük Miklóst. A templom zsúfolásig megtelt. Legalább háromszázan szorongtunk, még a padok közt is álltak. Ebből is látszik, milyen sokan szerették, becsülték őt. A délvidékiek közül Dudás Karcsi és Bence Lajos is itt voltak, Dormán fotózott, Apró Pistával is találkoztam. Végestelen végig az járt a fejemben: vannak pótolhatatlan emberek, hiába próbálja bárki állítani az ellenkezőjét. Miklós közékük tartozott. Én csak tíz évvel ezelőtt ismertem meg őt, s nem kerültem olyan szoros kapcsolatba vele, mint Domonkos László, de rendkívüli mélységekig bugyborékkoltunk alá, valahányszor négy szemkőzt (sajnos, elég ritkán) beszélgettünk.

Nem ismertem rajta kívül mást, aki ennyire lényegre törően beszélt volna, akár magánbeszélgetésekben, akár a televízióban. Amikor az Echo tévében Szaniszló feltett neki valami kérdést, ő úgyszólván evidenciákban válaszolt, vagyis egyetlen henye mondat, fölösleges szó

nem hangzott el részéről, s mindig telibe talált. Többször beszélgettünk arról, hogy mindketten töredék-életművet hagyunk hátra. Mert hiszen többször letaglózták őt is, csakúgy, mint engem, és a legaktívabb éveink javarészt azzal teltek, hogy kimásszunk a csapdákból, és ismét elérhető közelségbe hozzuk lelkünket a teremtéssel.

Domi nagyszerű nekrológot írt a Nagy Magyarország honlapjára, ennél szívből jövőbb, jobb írást elképzelni sem lehet. Minden benne van. Én most nem tudok megszólalni, minden fontos barátomat elveszítettem, fél éve Szabados Györgyöt, kétségbeesve gondolkodok rájuk, elfásulva is, mert ők már legalább jó helyen vannak ...

Szeretettel üdvözöllek,
Tamás

**Benedikty Tamás 2012. február 27-i villámpostája Bata Jánosnak*

Fotók: Dormán László

A budai Batthyány téri Szent Anna templomban vettek tőle végső búcsút: felesége dr. Hornyik Katalin, fia, Csongor, nővére, Dezső Ágnes, unokaöccsei: Dezső Antal és Dezső János valamint rokonai, barátai, tisztelői.